

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci
žalobkyně: O. S., státní příslušnice Ukrajiny, nar. X, t. č. pobytem Z. p z. c. B - J, J., B p B.,
proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr.
21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017,
čj. OAM-62/LE-BE01-BE02-PS-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou zdejšímu soudu prostřednictvím žalovaného se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ji žalovaný dle § 46a odst. 1 písm. e) č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že dobu trvání stanovil do 19. 7. 2017.

Žalobkyně předně uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Poukázala na to, že uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nezabýval možnostmi uplatnění alternativ zajištění dle § 47 zákona o azylu, nýbrž dovodil neúčinnost takových opatření pouze na základě skutečnosti, že žalobkyně na území ČR nemá stálou adresu. Žalovaný v tomto ohledu nezjišťoval skutkový stav, ale pouze převzal zjištění Policie ČR, která však byla učiněna v

souvislosti se zajištěním žalobkyně za účelem správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a proto na možnost zajištění stálé adresy na území ČR nebyla tázána. Žalovaný neověřil, zda má žalobkyně možnost si zajistit na území ČR stálou adresu, ale na základě pobytové historie žalobkyně a převzatého zjištění odmítl uložení zvláštního opatření. Žalobkyně přitom při již při podání vysvětlení uvedla, že má na území ČR bratra, u kterého si zajistila ubytování, jak dokládá potvrzením o zajištění ubytování ze dne 6. 4. 2017. Žalovaný tak odůvodnil úvahu o nemožnosti uložení zvláštních opatření jen velmi obecně, vycházel pouze z pobytové historie a nevypořádal s individuálními okolnostmi žalobkyně. Žalovaný se nevyjádřil k žádné z alternativ k zajištění a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Neuvedl ani jedinou okolnost, z níž by bylo možné dovodit, že by použitím zvláštních opatření nebyla zajištěna účast žalobkyně na řízení o mezinárodní ochraně. Jelikož je zvážení možnosti uložit zvláštní opatření podmínkou aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že z napadeného rozhodnutí plyne, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění. Dodal, že z informací poskytnutých mu Policií ČR zjistil, že žalobkyně na území ČR pobývá dle jejího vyjádření již řadu let, po uplynutí platnosti víz se vědomě prokazovala za účelem obstarání práce padělaným dokladem Rumunska, který použila jako doklad vlastní a pravý, ač prokazatelně věděla, že je padělaný. Na území ČR v rozporu s právním řádem pracovala bez příslušného pracovního povolení. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala až tehdy, kdy se stal reálným výkon uloženého správního vyhoštění. Z jednání žalobkyně je proto zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, aby se vyhnula správnímu vyhoštění a zajištění a mohla setrvat v ČR, neboť rizika vážné újmy při návratu do vlasti se žalobkyně neobávala a překážku vycestování ve správním řízení o vyhoštění nesdělila. Žalovaný dále odmítl, že v případě žalobkyně nezvažoval možné alternativy zajištění. Touto otázkou se dostatečně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí a po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména proto, že u žalobkyně lze důvodně předpokládat její pokračující nerespektování právního řádu ČR. Zvláštní opatření v případě žalobkyně neuplatnil především pro její nerespektování správního vyhoštění, její dlouholetý nelegální pobyt na území ČR, pracovní činnost bez příslušného oprávnění a prokazování se padělaným dokladem. Žalovaný v této souvislosti dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 A 12/2017-28. Ve vztahu k námitce týkající se použitých materiálů od Policie ČR pak poznamenal, že rozhodnutí o zajištění je povinen vyhotovit v poměrně krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení, a proto je logické, že vychází především z dostupných informací, které jsou mu poskytnuty příslušnými složkami Policie ČR. V daném případě dochází k tzv. přezajištění cizinky, která požádala o mezinárodní ochranu po svém zajištění dle zákona o pobytu cizinců, a tedy při vyhotovení rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu nelze pominout důvody, které vedly k předchozímu zajištění. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 328/2016-28.

Ze správního spisu soud v dané věci především ověřil, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, ze dne 4. 3. 2010, čj. CPPH-3981/ČJ-2010-004003, uloženo správní vyhoštění; doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na 2 roky. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28. 3. 2017, čj. KRPA-110997-15/ČJ-2017-000022, pak bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 4 roky. Jak plyne z odůvodnění tohoto rozhodnutí, byla žalobkyně dne 26. 3. 2017 kontrolována hlídkou policie v zázemí restaurace, kde pracovala jako pomocná kuchařka. Během kontroly žalobkyně předložila občanský průkaz Rumunska, a to na jméno A. C. Vzhledem ke skutečnosti, že tento doklad vykazoval neoprávněné zásahy a vyvstalo podezření, že se žalobkyně prokazuje padělaným či pozměněným dokladem a na území ČR pobývá nelegálně, byla zajištěna. Daktyloskopickým šetřením pak byla nalezena shoda na jméno K. O. a bylo zjištěno, že žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění, na základě kterého následně z území ČR vycestovala na Ukrajinu, kde si posléze změnila totožnost. Přestože si byla vědoma správního vyhoštění a záznamu v evidenci nežádoucích osob s platností od 3. 5. 2010 do 3. 5. 2012, již v říjnu roku 2010 přicestovala opět do ČR, a to na základě maďarského turistického víza. Od roku 2010 žije v Praze a již z území ČR nevycestovala. K předloženému občanskému průkazu Rumunska žalobkyně uvedla, že si jej opatřila v roce 2015 za úplatek, jakmile jí skončila platnost krátkodobých víz. Doklad si opatřila na doporučení kamarádů, a aby mohla na území ČR pracovat a obstarávat si finanční prostředky, pořídila si k němu ještě „Zdravotní průkaz pracovníka v potravinářství“ a také jízdenku PID. Rozhodnutím téhož orgánu z téhož dne, čj. KRPA-110997-15/ČJ-2017-000022, pak byla žalobkyně podle § 124 zákona o pobytu cizinců zajištěna na 90 dnů za účelem správního vyhoštění. V zařízení pro zajištění cizinců pak dne 31. 3. 2017 podala žádost o mezinárodní ochranu. V návaznosti na to pak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili, přičemž soud neshledal jednání nezbytným pro pojednání věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 46a odst. 8 zákona o azylu).

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 1 citovaného zákona se pak zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v

pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobní argumentace vznesená v projednávané věci žalobkyní se týká otázky naplnění zákonné podmínky spočívající v možnosti uplatnění zvláštních opatření ve smyslu shora citovaných § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 odst. 1 zákona o azylu. Soud především v tomto ohledu neshledal důvodnou námitku žalobkyně, podle níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně namítala právě to, že napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodňuje závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření. K tomu soud poznamenává, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem. V návaznosti na to je třeba v souladu s předchozí judikaturou zdejšího soudu, na kterou ostatně ve vyjádření k žalobě odkazuje i žalovaný, poukázat na to, že při hodnocení otázky přezkoumatelnosti je třeba napadené rozhodnutí vnímat jako celek (srov. též závěry rozsudku zdejšího soudu čj. 44 A 11/2014-27). Ani v nyní projednávané věci nepochybně nelze z kontextu vytrhnout krátkou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný došel k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření. Je jistě třeba dát za pravdu žalobkyni, že tato část odůvodnění by sama o sobě z hlediska přezkoumatelnosti zřejmě neobstála. Jak nicméně plyne z textu odůvodnění, sám žalovaný danou část odůvodnění na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl slovy „*Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem*“, což pouze podporuje výše již učiněný závěr, že nikoliv pouze v daném odstavci se nachází celé zdůvodnění souvisejících závěrů žalovaného. Není na místě po žalovaném požadovat, aby v části rozhodnutí, která obsahuje právní hodnocení, znovu opakoval to, co již bylo v obsáhle řečeno v předcházející části rozhodnutí rekapitulující skutková zjištění. Z pohledu přezkoumatelnosti rozhodnutí plně ob stojí již jen kratší shrnutí zjištěných skutečností (případně ob stojí i jen odkaz na jejich rekapitulaci provedenou výše v rozhodnutí) a jejich právní zhodnocení. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jej k úvaze o neúčinnosti zvláštních opatření vedlo několik důvodů, a sice skutečnost, že žalobkyně nerespektovala svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, prokazovala se dokladem na falešnou identitu a dokladem padělaným, vykonávala na území ČR pracovní činnost bez příslušného povolení a nejméně od 30. 10. 2010 zde pobývala bez platného víza. Takové odůvodnění je srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně ob stojí, je pak již otázkou jejich navazujícího věcného posouzení. K tomu je nutno v návaznosti na žalobní tvrzení žalobkyně poukázat na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nekonstatoval, že žalobkyně nemá možnost si na území ČR možnost zajistit si stálou adresu, nýbrž na základě skutkových zjištění Policie ČR uvedl, že k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně neměla na území žádnou stálou adresu. Proto doklad o zajištění ubytování (připojený k žalobě) ze dne 6. 4. 2017 nemůže být relevantní pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno již dne 4. 4. 2017. Současně je nutno s ohledem na výše uvedené zdůraznit, že absence stále adresy na území ČR nebyla jediným ani rozhodujícím důvodem pro neuplatnění zvláštních opatření.

V rámci posouzení samotné argumentace žalovaného týkající se nemožnosti účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu je nutno vyjít z účelu sledovaného zajištění. Tím je omezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci. Souvislost zajištění žadatele s předchozím řízením o správním vyhoštění je zde zjevná, resp. je i zákonem o azylu (přijímací směrnici) předpokládána. V dané věci je již poměřením účelu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s účelem zvláštních opatření vyjádřeným v § 47 odst. 2 téhož zákona zřejmé, že zvláštní opatření nejsou plnohodnotnou alternativou zajištění. Žalobkyně si totiž nechala obstarat padělaný doklad totožnosti a minimálně jednou se jím prokázala (s ohledem na výše zmíněný „zdravotní průkaz“ je naopak pravděpodobné, že se tak dělo opakovaně). Jak již zdejší soud v obdobných věcech dříve uvedl (srov. např. shora již citovaný rozsudek čj. 44 A 11/2014-27), to, že se žalobkyně snažila zabránit zjištění, že na území ČR pobývá nelegálně, jednoznačně dokládá její pohrdavý postoj ke státním orgánům ČR a je závažným prohřeškem proti veřejnému pořádku. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněná zvláštní opatření (povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené), je vždy vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. To však v dané věci nelze očekávat. Soud má ze správního spisu za prokázané, že se žalobkyně úmyslně snažila oklamat státní orgány, což nesvědčí o respektu k právním předpisům a snaze spolupracovat se státními orgány. S ohledem na to nelze považovat za pravděpodobné, že tentokrát by žalobkyně své povinnosti plynoucí z řízení o mezinárodní ochraně a své další povinnosti, které by jí vznikly v případě negativního výsledku tohoto řízení, zodpovědně plnila a hlásila se osobně ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Stejně tak právo opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin není nikterak administrativně omezeno. V tomto režimu tedy nic cizinci nebrání, aby z pobytového střediska odešel a již se nenavrátil. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobkyně ovšem nelze očekávat, že žalobkyně by se hlásila ministerstvu či v pobytovém středisku vyčkávala do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a poté dobrovolně vycestuje z území ČR. Skutečnost, že se žalobkyně prokazovala padělanými doklady, ob stojí sama o sobě k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření. Dalšími důvody, které žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí (tedy dlouhodobý nelegální pobyt a nevycestování z území ČR po skončení platnosti víza, nerespektování zákazu pobytu, výkon pracovní činnosti bez příslušných povolení), se soud proto dále pro nadbytečnost nezabýval.

Byť lze připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo být ve vztahu k jednotlivým v úvahu přicházejícím alternativám zajištění detailnější, lze k této otázce uzavřít, že z úvah žalovaného je zcela zřejmé, že pokud jde o zákonem předvídaná zvláštní opatření, přihlédl k individuálním okolnostem situace žalobkyně. Skutečnosti, na základě kterých tak žalovaný dovodil (tedy zejména prokazování se padělanými doklady, nerespektování zákazu pobytu či nevycestování z území ČR) ostatně žalobkyně ani v podané žalobě nikterak nezpochybňuje. Stejně tak nelze přehlédnout, že žalobkyně nehodlala řešit svůj pobytový status na území ČR, ale k jejímu zajištění došlo poté, co byla kontrolována hlídkou Policie ČR a prokázala se padělanými doklady. Za těchto okolností má zdejší soud za to, že z hlediska zákonnosti je možno akceptovat postup žalovaného a odůvodnění napadeného rozhodnutí. K související námitce žalobkyně, že žalovaný vycházel pouze ze skutkových zjištění policie, soud konstatuje, že vyjma již výše zmíněné otázky zajištění

ubytování na území ČR neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění dle jejího názoru v úvahách žalovaného absentují. V této souvislosti lze ostatně poukázat i na to, že pokud policii při výslechu dne 26. 3. 2017 sdělila, že její „nejmladší bratr je zde“ (viz odůvodnění shora již označeného rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uloženo správního vyhoštění), ještě bez dalšího nemůže implikovat povinnost žalovaného zabývat se možností pobytu žalobkyně u zmíněného bratra (zvláště pokud v rámci téhož výslechu žalobkyně výslovně uvedla, že v ČR bydlí u kamarádky a nemá zde žádné vazby). Ostatně ani samotná skutečnost existence stálé adresy ČR nemůže být z hlediska využití zmiňovaných zvláštních opatření dostatečná. Nadto soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu, není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup pochybením žalovaného, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Takový postup ostatně akceptuje i soudní judikatura včetně té, na kterou odkázal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.

Na závěr pak Krajský soud v Praze doplňuje, že ustanovení právních předpisů uvedená v úvodu žaloby, která měl dle žalobkyně žalovaný porušit, nemohou sama sobě představovat žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 92/2005-58).

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová